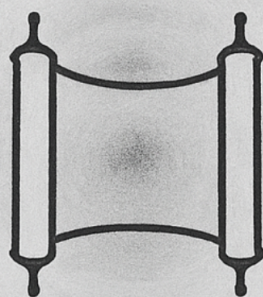

בס"ד

The Maharal Of Prauge

תפארת ישראל

Chapter 6

לע"נ

שְׁרָה מְרִים בֵּת אֲבָרָהָם

Dedicated By:

משפחת ליטשקאווסקי

To find more Maamarim and to dedicate one visit:

ChassidusNow.com

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 6

Introduction

This discourse by the Maharal of Prague explores the foundational reason for the mitzvos and how they relate to human purpose, divine justice, and spiritual truth. The Maharal—Rabbi Yehuda Loew of Prague (c. 1520–1609), famed Kabbalist, philosopher, and Talmudist—was deeply focused on restoring rational and mystical unity within Judaism. A primary student of Kabbalistic and philosophical traditions, his influence shaped generations of Jewish thought, including the Chassidic movement centuries later.

In this maamar, the Maharal begins with the premise that mitzvos are divine decrees rather than utilitarian devices for human enjoyment. He confronts the perspective of the Baisusim (a sect similar to the Sadducees) who mistakenly framed the Torah as a source of earthly pleasure, and responds with a deeply nuanced view of Torah as the expression of divine justice (din) and ultimate truth (yosher ve'emes). Through exploring Moshe Rabbeinu's leadership and the nature of divine commandments, the Maharal offers a profound reorientation: Torah is indeed "pleasant," but not because it was designed to serve man—it is pleasant because it flows from the essence of Divine truth, and man is elevated by conforming to it.

קיום המצוות הם גזרה על האדם מיוצרו

The fulfillment of the commandments is a decree upon man from his Creator.

There are people—those of deeply investigative minds, who follow the ways of the philosophers—who analyze everything based on their own knowledge and intellect.

יש מבני אדם, והם אנשי חקרי לב ההולכים בדרך הפילוסופים, חוקרים מדעתם ושללם על כל הדברים

To them, the concept of practical commandments seems very strange—that a person would merit eternal success in the transcendent world through a commandment performed in the physical realm.

תמונה בעיניהם מאד בענין המצוות המעשיות, שיוצא האדם הצלחה נצחית בעולם הנבדל על ידי המצוה שהיא בשמית

They say: What benefit can a physical act provide to the soul, such that by it, she should live eternally in the spiritual world, a place where physical deeds do not exist?

ואמרו, כי מה יועיל מעשה הגשמי אל הנפש לקנות על ידיה שיתחזה נצח בעולם הנבדל, במקום שאין שם מעשה בשמי

And even more puzzling to them is this: if the mitzvos were all virtuous character traits within a person's soul—such as the mitzvah of charity (Devarim 15:8), or "Do not hate your brother in your heart" (Vayikra 19:17), or "Do not stand by the blood of your fellow" (ibid., v. 16)—all of which are good attributes within one's soul, then it would be reasonable to say that these lead a person toward goodness and away from evil.

ויותר מזה הם מתמיהים; כי אלו היו המצוות כלם תכונות טובות בנפש האדם, כמו מצות צדקה (דברים טו, ח), ומצות "לא תשנא אחיך בלבבך" (ויקרא יט, יז), ו"לא תעמד על דם רעך" (שם טז), וכיוצא בהן מן המדות הטובות, שהן תכונות טובות בנפש העושה, אפשר לומר דמכל מקום יקנה האדם על ידיהן תכונות טובות, ומתרחק מן הרע

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 6

And it could be said that Hashem gives good reward to one in whom good is found, and punishes the one who does evil.

ונאמר כי השם יתברך נותן שכר טוב למי שנמצא בו הטוב, ומשלים רע לעושה הרע

But the commandment of shaatnez (mixing wool and linen), and the prohibitions of mixtures in agriculture and animals (Vayikra 19:19), and the law that slaughter must be from the neck and not from the back of the neck—while in the Beis HaMikdash melikah (pinching off the neck of birds) is done from the back and not the neck—if the back of the neck is evil, why was it commanded for use in the Beis HaMikdash? And if the neck is good, why is it avoided there?

אבל מצוות שעטנז, וכלאי ורעים (ויקרא יט, יט), ומצוות שחיטה מן הצואר ולא מן הערף, ובמקדש מליקה מן הערף ולא מן הצואר (חליו יט, ב), אם מן הערף הוא מעשה רע, למה נאסר השחיטה מן הצואר במקדש. ואם מן הצואר הוא טוב, אם כן למה במקדש נמצא הפכו

Behold, they have devised many explanations and rationales based on their understanding—yet these are far from the path of Torah and the ways of the sages.

והנה הם חתרו דרכים הרבה לתת סבה וטעם כפי דעתם, אשר הוא רחוק מדרכי התורה ומדרכי החכמים

Those who truly know Torah—only to them are the secrets of wisdom and truth revealed.

ויודעי התורה, אליהם בלבד נגלו מצפוני החכמה והאמת

And even though, ideally, one should not respond to such questions at all—for when someone seeks to attach a laughing stock of logic to all things, even if we saw they applied logic to the most trivial matters, we would not be obligated to listen to them—nonetheless, even if there is an infinite divide between heaven and earth, and the Torah is not found even in heaven but only from the supernal world, we would still be obligated to pay attention to the question.

ואף כי מן הראוי שלא להשיב על שאלתם כלל. כי דבר זה מה שרוצים לתת סבה מחזקת בכל הדברים, אלו היינו רואים שננתנו לנו סבה בכל הדברים המבעיים הפחותים מאד, הנה מטל עלינו לתת לב על שאלתם. ועם כי הקדל יש בגבוה שמים מעל הארץ, כי הדברים המבעיים הם בארץ, והתורה לא תמצא אף בשמים, כי אם מעולם העליון, מפל מקום הנה מטל עלינו לתת לב על השאלה

But this is not the case. For natural things—like living creatures, and even plants—do not provide us with reason and explanation.

אף אין הדברים כה. כי הדברים הטבעיים כמו הפעלי חיים, ואף הצמחים, אין נותנים לנו סבה וטעם

For how could it be conceivable that one could give a sufficient explanation for every living creature—for the number of its limbs and organs, and for each one a particular reason and description—and likewise for the plants?

כי איך יעלה על הדעת שיתנו סבה מספקת לכל בעל חי; מספר גידיו ואבריו, לכל אחד סבה ותארו המיוחד, וכן לצמחים

And do not be swayed by the physicians and the natural scientists—for even if they give a reason, it applies only to one in a thousand. And even what they do give is not clear truth, as is known to one who examines their words.

ואל תשגיח ברופאים ובחכמי הטבע, שאם נתנו סבה – הוא לאחד מני אלף. ואף אשר נתנו – אין כן האמת הברור, כמו שידוע למי שיעיו בדבריהם

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 6

And if this is true regarding natural matters, how much more so for Divine matters—the Divine commandments which man is obligated to perform. Why should he do this act and not another?

ואם הדבר הזה הוא בדברים הטבעיים, כל שכן בדברים אלקיים והם המצוות האלקיות אשר חייב האדם לפעול, למה יעשה פעולה זאת ולא יעשה פעולה אחרת

Just as we do not know the body and its form—which is his existence in this world—so too we do not know about completion.

כשם שלא נדע גופו ותארו – אשר הוא קיומו בעולם הזה – לא נדע על השלמות

And if he were not created with that form, he would not have his vitality and physical completeness that allow him to function.

ואם לא היה נברא על זה התאר, לא היה לו חיות ושלמותו הגופני שיהיה מקיים

And how much more so with the Divine acts that bring a person to eternal life—even if we do not know in what way and why it is this way, it is not a wonder.

ומכל שכן פעולות האלקיות המביאים את האדם אל החיים הנצחיים, אף אם לא נדע באיזה ענין ולמה הם בענין הזה, אין זה פלא

And behold, this was not the question of the sages that we are obligated to answer—unless they were giving us reasons for every confusing thing in man and in plants. But such a thing is not found.

והנה לא הייתה זאת שאלת החכמים שמחזירים אנחנו בתשובה, אם לא שהיו נותנים לנו סבות בכל הדברים המביאים באדם ובצמחים, ודבר זה אינו נמצא

But the paths of the sages, those who know the Torah and its inner secrets, are not hidden—and in this you will understand the ways of the Torah.

אבל דרכי החכמים יודעי התורה ומצפונייה לא נעלים, ובזה תעמד על דרכי התורה

It is taught in the chapter “One does not stand [to pray]” (Berachos 33b): “One who says, ‘May Your mercies extend to the bird’s nest,’ or ‘Upon the good may Your Name be remembered,’ or ‘We thank, we thank’—we silence him.”

תנו בפרק אין עומדין (ברכות לג, ב): האומר על קן צפור יגיעו רחמיך, ועל טוב יזכר שמך, מודים מודים, משתקין אותו

And the Gemara explains (same place): Granted “We thank, we thank” sounds like he acknowledges two authorities.

וקאמר בגמרא (שם): בשלמא מודים מודים, מחזין כשתית רשות

And “Upon the good Your Name be remembered” also implies [we thank] for the good and not for the bad—and yet we are obligated to bless on the bad just as on the good (Berachos 54a).

ועל טוב יזכר שמך נמי, דמשמע על הטובה, ולא על הרעה, ותנו (ברכות נד, א): חייב לברך על הרעה כשם שמברך על הטובה

But why is it forbidden to say “May Your mercies extend to the bird’s nest”? Two Amoraim in the West (Eretz Yisrael) argued about it—R. Yosi bar Avin and R. Yosi bar Zevida: one said because he introduces jealousy into the works of Creation; the other said because he attributes Divine attributes to mercy, when they are only decrees.

אלא על קן צפור יגיעו רחמיך, מאי טעמא לא. פליגי בה תרי אמוראי במערבא, רבי יוסי בר אבין ורבי יוסי בר זבידא; חד אמר: מפני שמטיל קנאה במעשה בראשית, וחד אמר: מפני שעושה מדותיו רחמים ואינם אלא גזרות

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 6

And the explanation is: One may not say “Upon the bird’s nest may Your mercy extend,” for this implies that the reason Hashem commanded this mitzvah is because of mercy.

וביאור ענינו זה, שאין לומר: על קן צפור יגיעו רחמים, דמשמע כי המצוה הזאת צוה השם יתברך מצד שהוא מרחם על קן צפור

This causes a distinction and separation among creations—as if the world is not one.

ובזה עושה חלוק ופרוד בין הנמצאים, עד שאין העולם אחד

For why would He have mercy on the bird’s nest and not on other species?

כי למה ירחם על קן צפור, ולא ירחם על מינים אחרים

But if they are decrees that He decreed in His wisdom, this is not difficult—for that is the nature of a decree: that He decrees this way and not another.

ודאי אם הם גזרות שגזר בחכמתו בזה, אין זה קושי, כי בזה ענינו הגזרה, שגזר בזה דוקא, ולא באחר

Just as species are inherently different—this is one type, and that is another—so too we may say that for this species this thing applies, and for another, something else.

כמו שהמינים מחלקים בעצמם, שזה מין זה, וזה מין אחר; בזה יש לומר במין זה נוהג דבר זה, ובמין זה נוהג דבר אחר

But with the attribute of mercy, all creations would deserve mercy equally—so why would He show mercy to this one specifically? That would imply division and separation in the species, suggesting Hashem has a different relationship to one than another.

אבל מדת הרחמים, כל מעשיו ראויים לרחמנות בענין אחד, ואם כן למה רחם על זה דוקא. והנה זה פרוד וחלוק במינים, שיש דבר במין זה אצל השם יתברך, מה שאין כן במינים אחרים

And according to the opinion that says, “One who attributes His attributes to mercy, when they are only decrees,” the explanation is: it is not fitting that the attributes of Hashem, through which He continuously governs His world, be based on mercy—but rather, on judgment and decree.

ולמאן דאמר: “שעושה מדותיו רחמים, ואינם אלא גזרות”, פרוש שאין ראוי שיהיו מדות השם יתברך, אשר הוא מנהיג עולמו בתמידות, על-ידי רחמים – רק בדין ובגזרה

For a decree follows His wisdom, and this is fitting for a King who rules over all—to govern with truth and uprightness. But mercy is not a trait of truth, for one has mercy even when it is undeserved.

כי הגזרה היא לפי חכמתו יתברך, ודבר זה ראוי למלך אשר מולך על הכל, להנהיג באמת ובישר. אבל הרחמנות אין בה מדת אמת, כי מרחם אף שאינו ראוי

And although Hashem certainly does show mercy to His creations, still, the principal attribute with which He governs the world constantly is the attribute of judgment.

ועם כי הוא יתברך עושה בודאי רחמים עם הבריות, מכל מקום עקר המדה שהיא בתמידות היא מדת הדין, שבה מנהיג את עולמו

And therefore you will find throughout the account of Creation, only the Name “Elokim,” because He created it with judgment and governs it with judgment.

ולכך תמצא בכל מעשה בראשית שם “אלהים”, לפי שבראו בדין, ומנהיגו בדין

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 6

Only, He saw that the world could not endure with strict justice, so He partnered the attribute of mercy with judgment (Rashi, Bereishis 1:1).

Nevertheless, the fundamental and permanent mode of governance is judgment, for it is upright—and that is fitting. And one who says “Upon the bird’s nest may Your mercy extend” is making His attributes—by which He governs His world—into mercy, saying He governs with mercy constantly, and this departs from uprightness, which is unfitting.

And the Rambam, of blessed memory, wrote in *Moreh Nevuchim* (III:48) that the reason for the mitzvah of sending away the mother bird (Devarim 22:7) is that the eggs which the mother sits on and the chicks that need their mother are often left behind, because what one takes is usually not fit for eating—and if the Torah has compassion on such lowly living beings, like animals and birds, then all the more so on people.

And do not raise a challenge from the statement: “One who says ‘Upon the bird’s nest may Your mercy extend...’”—for that is one of the two opinions we cited earlier, meaning the view of one who believes that the mitzvos have no reason other than the will of the Creator.

And we have followed the second opinion. Until here.

The truth is, one must wonder, and greatly wonder, about these matters—to declare a mishnah, taught without dispute, and explained by the Amoraim with its reasoning, and we never saw or heard anyone dispute it.

It is also taught explicitly in Maseches Megillah (25a). And to say about all of this that it is not halachah—and certainly when it touches upon matters of emunah (faith)—is astonishing.

And the Ramban, of blessed memory, greatly elaborated on this in Parshas Ki Seitzei (Devarim 22:6), and said that the reason for the mitzvah of sending the mother bird is to teach us not to be cruel, as he elaborated there.

רק ראה הוא יתברך שאי אפשר לעולם לעמוד בדין, (שתת עם הדין מדת רחמים (רש"י בראשית א, א

ומכל מקום הנהגה התמידית היא דין, לפי שהוא ישר, ודבר זה ראוי. והאומר: על קן צפור יגיעו רחמים, הוא עושה מדותיו – שהוא יתברך מנהיג בקן עולמו – רחמים, שהוא מנהיג עולמו בתמידות ברחמים, ודבר זה הוא יציאה מן הישר, מה שאינו ראוי

והרמב"ם זכרוננו לברכה כתב בספר מורה נבוכים (חלק ג', פרק מ"ח), כי טעם שלוח הקן (דברים כ"ב, ז'), כי הביצים ששוככות אדם עליהן, והאפרוחים הצריכים לאדם, על הרב יהיה סבה להניח הכל. כי מה שלוקח ברב הפעמים אינו ראוי לאכילה. ואם אלו הצעירים הנפשיים חסה התורה עליהם בבהמות ועופות, כל שכן בבני אדם

ולא תקשה על אומרם: האומר על קן צפור יגיעו רחמים וכו', כי הוא לאחד משני דעות אשר זכרנו, רצה לומר – דעת מי שחושב שאין טעם לתורה אלא רצון הבורא יתברך

ואנחנו נמשכנו אחר הדעה השנית. עד כאן

האמת, כי יש להפליא הפלא ופלא על דברים אלו – לומר על משנה שנויה בלא מחלוקת, והאמוראים פרשוה בטעמא, ולא ראינו ולא שמענו פוצה פה ומצפצף נגדה

וגם היא שנויה בלשונה במסכת מגילה (כ"ה, א), ולומר על הכל שאינו הלכה, ומכל שכן דבר שהוא מגיע לאמונה

והרמב"ם זכרוננו לברכה בפרשת כי תצא (דברים כ"ב, ו) האריך מאד בענין זה, ואמר כי טעם שלוח הקן – שלא נתאכזר, כמו שהאריך שם

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 6

Likewise, he explained the reason for the mitzvah “it and its son” (Vayikra 22:28)—so that we not act cruelly.

And this is his general approach to the mitzvos—that Hashem commanded them to the nation He chose, in order to instill in them good attributes to benefit them—not that He gains from them, but solely to benefit us, etc.—this is the foundation of his opinion.

And although it is not fitting to object to the great Rav, of blessed memory, still—it is Torah, and we must learn.

For even in this my mind was not at ease, and my spirit did not rest within me.

For this does not resolve the view that says: “So that one should not cause jealousy among the works of Creation,” as if He commanded not to be cruel to this creature and did not command so regarding another.

And even if one might say this is not jealousy in the works of Creation—since it is not from Hashem’s perspective, but rather from man’s, who was commanded not to be cruel to this one but was not commanded regarding that one—

Nevertheless, the question is not resolved—why did He command us concerning this creature and not concerning another?

And likewise with “it and its child,” for there too the Ramban, of blessed memory, gave the reason as being to instill in us the trait of compassion—to not be cruel to living beings.

If so, the question arises: why is it forbidden with ox and sheep, but permitted with wild animals to slaughter it and its child? (Chullin 78b)

And behold, the reason does not apply across the board.

Likewise, He commanded us not to be cruel by slaughtering “it and its child on the same day” (Vayikra 22:28), yet if one slaughters one at the end of the day and the other at the beginning of the night—it is permitted.

וכן פרש טעם "אותו ואת בנו" (ויקרא כ"ב, כ"ח) – שלא נתאכזר

וזה דעתו במצות שצוה השם יתברך לעם אשר בחר, לקבץ בהם מדות טובות להיטיב להם, מבלי שהוא יתברך מקבל דבר טובה מזה, רק להיטיב לנו וגו', וזה יסוד דעתו

ועם כי אין ראוי להשיג על הרב הגדול זכרוננו לברכה, מפל מקום תורה היא, וללמוד אנו צריכים

כי גם בזה לא נחה דעתי, ולא שקטה רוחי בקרבי

כי לא יתרץ למאן דאמר: "שלא יטיל קנאה במעשה בראשית", שלא יעשה חלוק ופירוד בין הנמצאים, שצוה שלא נתאכזר עם זו ולא צוה על זו

ואם כי יכול לומר שאין זה קנאה במעשה בראשית, כיון שאין זה מצד השם יתברך, רק מצד האדם, שצוה על האדם שלא להתאכזר עם זו, ולא צוה על זו

אבל מפל מקום לא יצאנו ידי קשיא זו, כי למה צונו על בריה זו, ולא צונו על אחרת

וכן ב"אותו ואת בנו", שגם כן נתן הרמב"ן זכרוננו לברכה הטעם כדי לקבץ בנו מדת הרחמנות, שלא נתאכזר עם בעלי חיים

אם כן קשיא, דלמה אסר לנו בשור ושה, והתיר לנו (בחיה) לשחט אותו ואת בנו (חלין ע"ח, ב

והנה אין טעמו עולה בכל

וכן צוה אותנו שלא נתאכזר לשחט "אותו ואת בנו ביום אחד" (ויקרא כ"ב, כ"ח), ואם שחט אחד בסוף היום ואחד בתחלת הלילה – מותר

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 6

And this can be more cruel than if one slaughtered one in the morning and the other in the afternoon—which is prohibited (Chullin 83a).

וְיֵשׁ בְּזֶה אֶכְזָרִיּוּת יוֹתֵר מֵאֶחָד שְׁחָרִית וְהַשְּׁנִי (בְּמִנְחָה, שְׁאֲסוּר (חֲלִין כ"ג, א

And He commanded us not to be cruel if the mother is sitting upon the chicks or the eggs, but permitted it if she is flying above the nest (Chullin 140b).

וְצִוָּה אוֹתָנוּ שְׁלֹא נִתְאַכְזֵר אִם הָאִם יוֹשֶׁבֶת עַל הָאֶפְרוֹחִים אוֹ עַל הַבִּיצִים, וְהִתִּיר אִם הִיא מְעוֹפֶפֶת (עַל הַקֵּן (חֲלִין ק"מ, ב

Further: regarding “it and its child,” if the reason is so that we not be cruel—then why is the offspring of a ben peku’ah (a fetus found alive after its mother was slaughtered) permitted, as stated in Chullin 74a?

וְעוֹד, בְּ"אֵתוֹ וְאֵת בְּנוֹ", אִם הַטַּעַם שְׁלֹא נִתְאַכְזֵר, לְמַעַן הִתִּיר לָנוּ בֶּן פְּקוּעָה, כְּדֹאִיתָא בְּמִסְכַּת חֲלִין ((ע"ד, א

Is cruelty more permitted in that case? And likewise, the forbidden fat of a ben peku’ah is permitted, whereas other cheilev (forbidden fats) are prohibited (Vayikra 7:23).

וְכִי הָאֶכְזָרִיּוּת מֵתֵר בּוֹ יוֹתֵר? וְכֵן חֵלֵב בֶּן פְּקוּעָה (מֵתֵר, וְשֶׁאֵר חֵלֵב אֲסוּר (וַיִּקְרָא ז, כ"ג

From this you learn that these reasons, which are matters of the heart—as if the Divine commandments of the Torah are merely a book of ethics—have no substance.

הָא לְמַדְתָּ, כִּי הַטַּעַמִּים הָאֵלֶּה, שֶׁהֵם סְבָרוֹת הַלֵּב, כְּאֵלוּ מִצְוֹת הַתּוֹרָה הָאֱלֹקִיּוֹת כְּסֹפֶר הַמִּדּוֹת בְּלִבָּד – אֵין בּוֹ מִמַּשׁ

For according to the reason given by the Ramban, of blessed memory, there is no reason to distinguish.

כִּי לַטַּעַם אֲשֶׁר פָּרַשׁ הַרַמְבַּ"ם זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָּה – אֵין טַעַם לְחִלּוֹק

And regarding what he said—that the attributes of Hashem are not mercy—the Ramban, of blessed memory, explained that it is not beyond us to take living beings for our needs.

וַיֵּה שְׁאָמַר: שְׂאֵין מִדּוֹת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ רַחֲמִים, פִּרְשׁ הַרַמְבַּ"ם זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָּה כִּי אֵין מוֹנֵעַ מֵאֲתָנוּ לְקִיחַת בְּעָלֵי חַיִּים לְצָרְכֵנוּ

This concept does not fit at all with what the Gemara said: “One who makes the attributes of Hashem to be mercy—when they are only decrees.”

דָּבָר זֶה אֵין סוֹבֵל הַגְמָרָא כָּלֵל מֵה שְׁאָמַר: שְׁעוֹשָׂה מִדּוֹת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ רַחֲמִים וְאֵינָם אֱלָא גְזֵרוֹת

He should have said: “That Hashem has mercy on animals in a place where He does not have mercy.”

וְהוּא לֵימַר: שְׁעוֹשָׂה ה' לְרַחֵם עַל הַבְּהֵמָה, בְּמָקוֹם שְׂאֵינוּ מֵרַחֵם

However, what our Sages of blessed memory said—“He makes the attributes of Hashem mercy and they are only decrees”—is not difficult at all, even according to the Ramban’s interpretation.

אֲמָנָם מֵה שְׁאָמְרוּ זְכוּרֵנָם לְבִרְכָּה: שְׁעוֹשָׂה מִדּוֹת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ רַחֲמִים וְאֵינָם אֱלָא גְזֵרוֹת – לֹא קָשִׁיָּא כָּלֵל אַף לְפִירוּשׁוֹ

And the Rambam, of blessed memory, who raised this as a difficulty, was also reluctant to say that the Mishnah is not halachah, as is clear from his own words, where he rejected a well-established Mishnah.

וְגַם הַרַמְבַּ"ם זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָּה שֶׁהִקְשָׁה מִדְּבָר זֶה, וְנִרְחַק לֵאמֹר כִּי הַמִּשְׁנָה אֵינָה הִלְכָּה, כְּמוֹ שֶׁתִּרְאַה מִדְּבָרָיו שְׁדַּחָה מִשְׁנָה עֲרוּכָה

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 6

But it is not difficult, for it can be explained that what the Sages meant by saying “the mitzvos of Hashem are not mercy but decrees” is this: what Hashem commanded us in mitzvos, He did not do so because He Himself has mercy on a bird’s nest and therefore commanded us to send the mother.

And similarly with regard to people—when Hashem commanded us to give tzedakah (Devarim 15:11), it was not because Hashem had mercy on the poor and therefore told us to sustain him.

That is not the case—because if Hashem had mercy, He could have provided for the poor Himself, without commanding man. Rather, the mitzvah is that He decreed it upon man.

From here we can say that Hashem decreed in His decree that man should not be cruel, but rather that man should be compassionate.

For the intention of our Sages, of blessed memory, was not to deny that the mitzvah is upon the person because Hashem is merciful to the nest or to the poor.

In any case, it is possible—and entirely reasonable—that He decreed, by His will, that man should not be cruel. This is not a difficulty at all.

And so we explained also in the *Gur Aryeh* commentary on Parshas Chukas (Bamidbar 19:2).

Therefore, we do not reject the Ramban’s interpretation just because of the difficulty from the Mishnah that says: “One who says, ‘Upon the bird’s nest may Your mercy reach’—we silence him.” For this is not a difficulty at all.

Only that his interpretation does not fit, as was explained above.

And thus, what the Rav, of blessed memory, explained—that the reason for the mitzvah is to instill in us goodness, that we not become cruel, and that all the mitzvos are to establish good traits within us, and that this is the purpose of the commandments—this too does not fit.

אכל לא קשיא, כי יש לפרש: כי מה שאמרו חכמים זכרונם לברכה: שאין מצות השם יתברך רחמים ואינם רק גזרות – כלומר: מה שצוה השם יתברך עלינו המצות, לא שיהא השם יתברך מרחם על קן צפור וצוה בשביל כך שישלח האם

וכן אפילו באדם – פאשר צוה השם יתברך על הצדקה (דברים ט"ו, י"א), לא שיהיה מרחם השם יתברך על העני וצוה לפרנסו

זה אינו, שאם היה השם יתברך מרחם – אפשר לו שירחם בעצמו, ואין צריך לצוות את האדם. רק המצוה – גזר בגזרתו על האדם

ומעתה נוכל לומר שהשם יתברך גזר בגזרתו שלא יתאכזר האדם, רק האדם ירחם

כי לא היתה פוונת רבותינו זכרונם לברכה – רק שלא נעשה מדות השם יתברך רחמים, לומר: כי המצוה על האדם – בשביל שיהיה הוא יתברך מרחם על קן צפור, או שמרחם על העני

ומכל מקום – אפשר הוא, ויכול להיות, שגזר בגזרתו על האדם שלא יתאכזר האדם – ולא קשה כלל

וכך פרשנו גם כן בחבור גור אריה בפרשת חקת (במדבר י"ט, ב)

ולפיכך – אין אנו נוטים מפירוש הרב זכרונם לברכה מפני שקשה עליו המשנה: "האומר על קן צפור יגיעו רחמיך – משתקין אותו", דזה לא קשיא כלל

רק שפירושו אינו עולה, כמו שהתבאר למעלה

וכך, מה שפירש הרב זכרונם לברכה: שטעם המצוה – לקבץ בנו הטוב שלא נתאכזר, וכל המצות – הם לקבץ בנו מדות טובות, וזהו ענין המצות – גם כן אינו עולה

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 6

But from the words of the Sages it appears that one should not say that the mitzvos which Hashem, blessed be He, gave are for the sake of the recipient—that is, man. Rather, they are decrees from Hashem, blessed be He, who decrees upon His nation like a king who decrees a decree upon his people.

Even though the truth is that by fulfilling the decree, goodness and success result for man—success beyond all success—

Nonetheless, the beginning of the decree was not to benefit the recipient.

And regarding what the verse says (Devarim 6:24): “And Hashem commanded us to perform these statutes for our good”—this does not mean that Hashem commanded the mitzvos in order to benefit us, for that is not the case.

Rather, He, blessed be He, commanded us like a king who decrees—except that this particular decree happens to be good for us, for our lives in this world, if we fulfill the mitzvos. But the decree did not *begin* for our benefit.

And regarding what is said: “The Holy One, blessed be He, desired to merit Israel—therefore He increased for them Torah and mitzvos” (Makos 23b)—this means that since they have many decrees, they also have many merits.

And this idea is concluded in many places in the Gemara. It is a foundational principle in the Talmud upon which many halachos are built.

For they said in many places: “The mitzvos of the Torah were not given for benefit, but rather were given as decrees.”

Therefore, they said (Rosh Hashanah 28a): “One who vows not to benefit from a shofar—he may still blow it [for the mitzvah].” And if he vowed not to benefit from another—he may blow it for him.

And one who forbade himself from benefiting from a spring—he may immerse in it for the sake of a mitzvah.

And there are many such cases in the Gemara. The reason in all of them is: because the mitzvos of the Torah were not given for pleasure, but as a yoke upon man.

אבל מדברי חכמים נראה שאין לומר כי המצוות שנתן השם יתברך בשביל המקבל – שהוא האדם. רק הם גזרות מצד השם יתברך, הגוזר על עמו גזרות, כמו מלך הגוזר גזרה על עמו

אף כי האמת כי ימשך מזה – מצד שהוא מקיים הגזרה שגזר עליו – הטוב וההצלחה שאין אחריה הצלחה

מכל מקום אין התחלת הגזרה שנתנה לטוב אל המקבל

ומה שאמר הכתוב (דברים ו, כ"ד): "ויצונו ה' אלקינו לעשות החקים האלה לטוב לנו", אין הפרוש שהוא יתברך צוה המצוות בשביל להיטיב לנו, שאין זה כך

רק הוא יתברך צוה עלינו כמלך הגוזר, רק שהגזרה הזאת היא לטוב לנו לחיינו ביום הזה אם נקיים המצוות, ולא שתחלת הגזרה הוא לטוב לנו

ומה שאמר: רצה הקדוש-ברוך-הוא לזכות את ישראל – לפיכך הרבה להם תורה ומצוות וגו', פרושו: כי בשביל שיש להם הרבה גזרות, בשביל כך יש הרבה זכות

ודבר זה מסכים בגמרא בכמה מקומות, והוא עקר שרש גדול בגמרא, עליו נבנו כמה הלכות

שאמרו במקומות הרבה: מצוות התורה לאו להנות ניתנו, אלא בשביל גזרות ניתנו

ולפיכך אמרו (ראש השנה כ"ח, א): המודר הנאה מן השופר – מתר לתקע בו. והמודר הנאה מתקרו – מתר לתקע לו

והמודר הנאה מן המעין – טובל בו טבילת מצוה

וכנה רבות בגמרא. והטעם בכלם: מפני שמצוות התורה לא ניתנו להנות, רק לעל על האדם

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 6

And do not say that “not for benefit” means in this world, but rather that they are for our good in the World to Come.

ואל תאמר: כי פרוש "לאו להנות" – בעולם הזה, רק לטוב לנו לעולם הבא

For if the initial giving of the mitzvah to Israel was to benefit them in the World to Come, then mitzvos were given for benefit.

ואם הנה תחלת נתינת המצוה לישראל – להיטיב להם בעולם הבא – אם-כן מצוות להנות ניתנו

And if the matter were as the Ramban, of blessed memory, explained—that the beginning of the mitzvah is for our good—then this halachah would not be so: that it is permitted to blow a mitzvah-shofar for one who vowed not to benefit from him.

ואם הדבר הוא כמו שפרש הרמב"ן וזכרוננו לברכה: שתחלת המצוה היא לטוב לנו – אם-כן לא הנה הדין הזה כד, שיהא מתיר לתקוע לו תקיעה של מצוה, והוא הנה מותר הנאה ממנו

But certainly, the mitzvah is upon us like a king who decrees upon his people—as we explained. And therefore they said that all these cases are permitted.

אבל בודאי המצוה עלינו כמלך הגוזר על עמו, וכמו שבארנו. ולכך אמרו שמתיר בכל אלה

And if your soul yearns to say that the commandments of Hashem, blessed be He, are upon us for our benefit all the days, in the plain sense of the verse (Devarim 6:24): “And Hashem our God commanded us to perform all these statutes, to benefit us all the days, to give us life as on this day,” we can indeed say so—but in the following way: that this too is a decree, and not like someone who wants to bestow good upon another, and if the recipient does not want to accept, then he can decline the decree—like in Yoma 69b: “Did You give it to us? Only to receive reward? We do not desire it, nor do we desire its reward.”

ואם נקספה נפשך לומר כי מצוות השם יתברך עלינו לטוב לנו כל הימים, כפשט הכתוב (דברים ו, כד): "ויצונו ה' אלהינו לעשות את כל החקים האלה לטוב לנו כל הימים לחייתנו כהיום הזה". נוכל לומר כד, אבל באפן הנה שיהיה דבר זה גם-כן בגזירה, ולא כמו מי שרוצה להיטיב לאחר, ואם אינו רוצה לקבל הגזירה אז המקבל יכול להפטר, על דרך (יומא סט, ב): 'כלום נתת לנו - רק לקבל שכר, לא איהו בעינא, ולא שיקרו בעינא'

Rather, this is not the case; rather, that the good itself is a decree upon Israel. And the verse “And Hashem our God commanded us to perform all these statutes for our good” is because Hashem, blessed be He, decreed upon us the commandments because He decreed upon us the good.

שדבר זה אינו, רק שהטוב ההוא בעצמו גזירה על ישראל. ויהיה פרוש: "ויצונו ה' אלהינו לעשות את כל החקים האלה לטוב לנו" וגו' - כי השם יתברך גזר עלינו המצוות, מפני שגזר עלינו הטוב

And nevertheless, since this good is a decree against a person's will, it may be said of this: “The commandments were not given for benefit,” because they were not given with the consent of the recipient—and for this reason, the commandments are obligatory upon the person.

ומכל מקום כיון שהטוב הזה הוא גזירה בעל כרחו של אדם, יאמר בזה: מצוות לאו להנות נתנו, כי לא נתנו על דעת המקבל, ובשביל כך המצוות הם על האדם.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 6

And certainly, the view of the Ramban of blessed memory will be understood on this matter—that the commandments were not given to indulge a person. This quality was decreed by Hashem upon man, and likewise all the other commandments; they are all decrees meant to implant good traits in a person. They are decrees upon man.

But that which the Ramban, of blessed memory, explained as the reason for the one who says that the traits of the Holy One, blessed be He, are mercy, and [yet] they are merely decrees—to say that God is not concerned about the nest of a bird, and His mercy does not extend to it and its offspring, for His mercy does not apply to animal souls to withhold from us what we need—for if it did, He would have forbidden slaughter. Rather, the reason for the prohibition [of taking the mother bird] is to teach us the trait of compassion, so that we do not become cruel, etc.

And from these words it seems that specifically regarding animals one may not say so. But regarding man—for example, in the case of charity—it might be said that God had mercy on the poor and therefore commanded us to give charity. This is also not the case. For the trait of charity is not a matter of mercy. For all these matters are decrees of justice, and not from mercy—that He, blessed be He, has mercy on the poor. Rather, He decreed upon man that he should be merciful—not that Hashem has mercy on the poor and therefore commanded to sustain him, for He did not regard the poor from the perspective of his suffering at all.

And for this reason, one must also not say that Hashem, may He be blessed, has mercy on a bird's nest—for His decrees are judgments upon man, and they are continuous decrees by which He governs His world.

And if it were possible to say that Hashem, may He be blessed, has mercy on man to act with kindness, so too it would be possible to say that Hashem, may He be blessed, has mercy on animals and is not cruel—even when He withholds from us what we need.

ובודאי דעת הרמב"ן זכרוננו לברכה תבין על ענין זה, כי המצוות שלא נתאכזר. המדה הזאת גזר ה' על האדם, וכן שאר המצוות, כלם הם לקבוע באדם מדות טובות, והם גזרות על האדם.

אבל מה שפרש הרמב"ן זכרוננו לברכה טעם מי שאומר: שעושה מדות הקדוש ברוך הוא רחמים, ואינו אלא גזרות, לומר שלא חס האל על קן צפור ולא הגיעו רחמיו על אלו ועל בנו, שאין רחמיו מגיעים בבעלי נפש הבהמית למנוע ממנו צרכנו, שאם כן היה אוסר השחיטה. אבל טעם המניעה ללמד אותנו מדת הרחמנות שלא נתאכזר וכו'.

ומדבריו אלה משמע שדוקא במין בעל חי אין לומר כן. אבל באדם, כגון הצדקה, אפשר לומר שהשם היה מרחם על העני, ולכך צוה לתת צדקה. דבר זה אינו גס-כון, כי אין מדת הצדקה דרך רחמנות. כי כל הדברים הם בגזרת הדין, ולא מצד הרחמים שהוא יתברך מרחם על העני. רק כי גזר על האדם כן שיהיה האדם מרחם, לא שיהיה ה' מרחם על העני, וצוה בשביל כך שיפרנס אותו האדם. כי לא הביט אל העני מצד דחקו כלל.

ומזה הטעם אין לומר גם-כן כי השם יתברך היה מרחם על קן צפור, כי גזרות שלו דין על האדם, והם גזרות התמידיות שהוא מנהיג בהם עולמו.

ואם אפשר לומר כי השם יתברך מרחם על האדם לעשות צדקה, כן אפשר לומר כי השם יתברך מרחם על הבעלי חיים שלא נתאכזר, אף אם מונע אותנו מצרכינו.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 6

Only, the mitzvah was not given to man because He had mercy, but rather because the mitzvah is a decree upon us. And Hashem, may He be blessed, does not consider what the recipient desires or wants—rather, everything is a decree upon us.

Just as Hashem, may He be blessed, created the world—and although everything He created is good, as it is written (Bereishis 1:31): “And God saw all that He had made, and behold it was very good”—nevertheless, He did not create the world to bestow goodness upon it, but the world was created through a decree of judgment, as it is written throughout the creation narrative with the name “Elokim.”

And this is the same with the Torah: although “its ways are ways of pleasantness” (Mishlei 3:17), nonetheless, its giving to the world was entirely by decree of judgment.

And there was no need for the Ramban, of blessed memory, to force an explanation at all. For even according to his opinion, which holds that Hashem, may He be blessed, wished to instill in us the trait of compassion, one can still explain the statement: “For Your mercies extend to a bird’s nest—he is silenced” — because he renders Hashem’s attributes as mercy, as if Hashem, may He be blessed, has compassion on a bird’s nest.

Rather, He decreed upon us compassion—that we not act cruelly. And if one says: “Your mercy extends to a bird’s nest,” it is as if he says Hashem, may He be blessed, is merciful on the bird’s nest—and this is not so.

And even though the mitzvos are decrees upon Yisrael, they are for our benefit. For nothing comes from Him, may He be blessed, but absolute goodness—for all His deeds are absolute goodness.

Only, this goodness was decreed upon us—and there is no element of compassion here, only judgment.

רק כי לא נתנה לאדם המצוה בשביל שהיה מרחם, רק כי המצוה גזרה עלינו, ולא הביט השם יתברך מה שהמקבל חפץ ורוצה, רק הכל גזרה עלינו.

וכמו שברא השם יתברך את העולם, ועם שכל אשר ברא הכל הוא בטוב, וכדכתיב (בראשית א, לא): "וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד", מפל מקום לא ברא את העולם להיטיב אל העולם, רק בגזרת הדין נברא, וכדכתיב בכל מעשה "בראשית שם" אלהים.

וזה עצמו בתורה; עם שכל "דרכיה דרכי נעם" (משלי ג, יז), מפל מקום נתינתה לעולם הכל בגזרת דין.

ולא היה צריך אל הרמב"ן זכרוננו לברכה לדחוק כלל. דאף לפי סברתו שפובר כי השם יתברך רצה לקבע בנו מדת הרחמנות, יש לפרש מה שאמרו: על קו צפור גייעו רחמיו משתקין אותו' – מפני שעושה מדות השם יתברך רחמים, כאלו השם יתברך הוא מרחם על קו צפור, ואין מדות השם יתברך - רק גזרות, ולא רחמים.

רק שגזר עלינו הרחמים, שלא נתאכזר. ואם אומר: על קו צפור גייעו רחמיו', כאלו הוא יתברך מרחם על קו צפור, ודבר זה אינו.

ועם כל זה שהמצוות הם גזרות על ישראל, הם לטוב לנו. כי לא יבא מאתו יתברך רק הטוב הגמור, כי כל מעשיו הם הטוב הגמור.

רק כי הטוב הזה גזר עלינו, ולא שיש כאן שום צד רחמנות, רק הכל דין.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 6

And this itself is the answer of Rabbi Yochanan ben Zakkai to the Baitusim, as taught in Menachos, Perek Rabbi Yishmael (65a): “For the Baitusim would say: ‘Atzeres is after Shabbos.’ Rabbi Yochanan ben Zakkai responded to them and said: ‘Fools! From where do you derive this?’ And there was no one who could answer him except one old man who was mumbling before him and said: ‘Moshe Rabbeinu loved Yisrael and knew that Atzeres is a one-day festival, so he established it after Shabbos in order that they enjoy two days.’”

He called upon him this verse (Devarim 1:2): “Eleven days from Chorev by way of Mount Seir...” — and if Moshe loved Yisrael, why did he hold them back in the wilderness for forty years? Until here.

And the explanation of this matter: the *Baitusi* believed that the festivals, the appointed times, and even Shabbos—all of them—are for the benefit and delight of Israel, and not decrees of strict judgment. And he said that Moshe loved Israel, and through him the Torah was given to Israel for their good, and therefore they should enjoy themselves for two days. And see and understand the words of the Baitusi, who said: “Moshe loved Israel,” and he did not attribute the matter to the fact that the Holy One, blessed be He, loves Israel and gave them enjoyment for two days. And the Baitusim are not deniers of the Torah, for we do not find that to be the case, but rather they deny the Oral Torah. However, the Baitusim also knew that the attributes and decrees of Hashem, may He be blessed, are with judgment.

They only said that since the Torah was given through Moshe Rabbeinu, peace be upon him, and therefore it was given through him because he was a fitting recipient—and he loved Israel—it was given through him so that they would delight in it for two days.

And to this Rabbi Yohanan replied: “Eleven days from Horev.” What he meant was that Moshe’s actions were based on the trait of justice, and everything for him was with judgment and

וזה בעצמו תשובת רבי יוחנן בן זכאי לביתוסים, כדאיתא במנחות פרק רבי ישמעאל (סה, א): “שְׁהִי בִּיתוּסִים אוֹמְרִים: עֲצֶרֶת אַחֵר הַשָּׁבֶת. נִטְפֵּל לָהֶם רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן זַכַּאי, וְאָמַר לָהֶם: שׁוּטִים, מִנֵּין זֶה לָכֵם. וְלֹא הָיָה אָדָם אֶחָד שֶׁהָיָה מְשִׁיבוֹ, חוּץ מִזֶּה אֶחָד שֶׁהָיָה מְפֻטָּט כְּנֶגְדּוֹ, וְאָמַר: מִשָּׁה רַבֵּנוֹ אוֹהֵב יִשְׂרָאֵל הָיָה, וְיֻדַּע שֶׁעֲצֶרֶת יוֹם אֶחָד הוּא, וְתִקְנָה לְאַחֵר שָׁבֶת, כְּדִי שִׁיתַּעֲנֻגוּ שְׁנֵי יָמִים.

קרא עליו מקרא זה (דברים א, ב): “אחד עשר יום מחרב דרך הר שעיר”, ואם משה אוהב ישראל היה, למה אחרון במדבר ארבעים שנה, עד כאן.

ובאור ענין זה, כי הביתוסי הזה היה סובר כי החגים והמועדים והשבת גם-כן כלם לטובת ולענג ישראל, ואינו גזרת דין. ואמר, כי משה היה אוהב ישראל, ועל ידו נתנה התורה לישראל שיהא לטוב להם, ולפיכך יש להם להתענג שני ימים. וראה והבן דברי הביתוסי, שאמר: “משה אוהב ישראל היה”, ולא תלה הדבר כי הקדוש-ברוך-הוא אוהב ישראל, ונתן להם שיתענגו שני ימים. ואין הביתוסים כופרים בתורה, שלא מצאנו זה, רק שהם כופרים בתורה שבעל-פה. אבל גם הביתוסים היו יודעים כי מדות השם יתברך וגזרתו – דין

רק אמר, בשביל שהתורה נתנה על-ידי משה רבנו עליו השלום, ולכך נתנה על ידו כמו שהמקבל מוכן, והוא היה אוהב ישראל, ונתן על ידו שיתענגו שני ימים.

ועל זה השיב רבי יוחנן: “אחד עשר יום מחרב.” ורצה בזה כי מעשה משה היה מדתו הישר, והיה אצלו הכל בדין וישר. ולכך נתנה תורה של דין על ידו.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 6

uprightness. Therefore, the Torah of judgment was given through him.

And if Moshe had been prepared for the benefit of Israel—for the Torah to be given through him for the sake of the recipient's enjoyment and not based on justice—why did he lead them in the wilderness for forty years, when he was their leader? It turns out that Moshe was not prepared to pamper or glorify them, but Moshe was ready for truth and justice. And when they were not worthy in judgment, he delayed and led them in the wilderness for forty years, because all his leadership was with judgment.

Likewise, the Torah that Hashem, may He be blessed, gave through Moshe was entirely with the attribute of justice and uprightness. It should not be said that it was given for the benefit of the recipient. And this is a very deep thing that Rabbi Yohanan ben Zakkai answered.

However, the intent here is certainly not, God forbid, to say that there is no goodness or pleasantness in the words of Torah—for “all its ways are pleasantness, and all its paths are peace” (Mishlei 3:17). That is a clear matter, as will be explained.

Rather, the point here is that it was not *for the sake of* benefit that the Torah was given to them. It was given in justice and uprightness. And nevertheless, all is for our good, for it is not fitting that from the One Who is the true good, anything emerge except good. Therefore, the Torah is for our good—but the command itself is a decree of mitzvos that He imposed upon them.

And this is what was said: that one turns the attributes of Hashem, may He be blessed, into mercy—but they are only decrees. And more will be explained.

ואם הנה מוכן משה לטובת ישראל, שתנתן תורה על ידו שהיא לטובת המקבל, ולא במדת הדין, למה הוליקו במדבר ארבעים שנה, והוא היה מנהיג שלהם. נמצא שלא היה משה מוכן לענג אותם ולהגאותם, רק משה היה מוכן אל הישר והאמת. וכאשר לא זכו בדין, היה מאחר ומנהיג אותם במדבר ארבעים שנה, כי כל הנהגתו בדין.

וכן התורה שנתן השם יתברך על ידי משה, הכל במדת הדין ובישר, לא יאמר בזה שהוא להנאת המקבל. ודבר עמק מאד השיב רבי יוחנן בן זכאי.

אבל אין הפונה פה חס ושלום שאין עם דברי התורה הטוב והנעם, כי כל דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום (משלי ג, יז), שנה דבר ברור וכמו שיתבאר.

רק הפונה פה כי לא מצד הנהגתה תורה להנאתם, רק נתנה תורה בדין ובישר. ועם זה, הכל לטוב לנו. כי אין ראוי אל אשר הוא הטוב האמתי, שיבוא ממנו – רק טוב. ולפיכך התורה היא לטוב לנו, אך הצוואה היא גזרה שגזר עליהם המצוות.

וזה שאמר: שעושה מדות השם יתברך רחמים, ואינם אלא גזרות. ועוד יתבאר.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 6

[NOTE Summary

The Maharal opens by explaining that the fulfillment of mitzvos is a **gezeirah**—a divine decree from the Creator to His creation. These commandments are not rooted in personal benefit or pleasure, but are fundamentally obligations stemming from man's ontological relationship with his Creator. Even though Torah and mitzvos may bring about benefit, that is not their core essence. The mitzvah system is not a system of reward-oriented practice but one of absolute submission to the will of God, shaped by *din* (justice) and *yosher* (uprightness).

The Maharal next addresses a misconception brought by a Baisusi, who believed that the holidays were intended for Israel's pleasure and enjoyment, deriving this from the idea that Moshe, who loved Israel, gave them these joyous times. The Baisusi frames the Torah as a benefit-oriented gift, tailored to human happiness. Rabbi Yochanan ben Zakkai refutes this by quoting the verse "אחד עשר יום מחורב," revealing that Moshe's leadership was actually grounded in *din* and *yosher*—not emotional generosity or a desire for indulgence.

The forty-year delay in the wilderness, despite Moshe's leadership, is cited as proof: had Moshe truly given the Torah from a place of leniency or pleasure, he would not have led them through suffering and discipline. Instead, his path was one of exacting justice. Thus, Torah was given via Moshe because he represented *yosher* and *din*, and so too, the mitzvos are rooted in these attributes—not in utilitarian benefit.

Nonetheless, the Maharal clarifies that this does **not** mean Torah lacks pleasure or goodness. On the contrary, "דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום"—all its ways are pleasant. But this goodness is not its goal; it is a byproduct of divine truth. Since Hashem is the ultimate good, anything that comes from Him must also be inherently good—even if given through the mode of decree (*gezeirah*) or justice (*din*). Thus, Torah is not *for* pleasure—but its result is the truest pleasure, because it reflects the Divine nature.

Practical Takeaway

We often ask: "How does this mitzvah help me?" But the Maharal challenges us to a higher perspective: Torah is not here to serve our preferences; we are here to serve its truth. The reward, sweetness, and elevation come *after* we submit to its authority. Don't approach Torah to be "enhanced"—approach it to be *aligned*. When we fulfill Hashem's will not because it benefits us, but because it is truth, we become worthy vessels for divine goodness.

Chassidic Story

The Maharal's Torah of Truth in Prague

During his leadership in Prague, the Maharal once responded to a wealthy community member who challenged the need for strict halachic observance. "Why must we fast on Tisha B'Av?" the man asked. "Does it not cause weakness and sadness, which harms our productivity and our learning?" The Maharal answered: "Torah is not given to satisfy our moods—it is a decree of truth. Even the laws that cause discomfort carve eternal lines of justice into our souls."

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 6

To illustrate his point, the Maharal invited the man to observe the community for one month, paying close attention to those who serve Torah with joy versus those who look only for benefit. At the end of the month, the man admitted: those who served Torah truthfully radiated a peace and strength he could not explain. The Maharal replied, “That is the difference between light created by man—and light that *reveals* the Creator.”

(Source: Toldos Maharal, Prague community archives, oral transmission preserved in early Chassidic circles)

END NOTE]